

Hồi 31

Trong khi Đàm Nguyệt Hoa và Lữ Lân vừa phi thân lướt thẳng về phía cầu thang, thì bất thần nghe tiếng chuông reo inh ỏi sát bên tai..

Cảnh vật chung quanh vốn hết sức tĩnh mịch, nhưng bất thần tiếng chuông reo ầm lên, nên cả hai đều không khỏi kinh hoàng sửng sốt, nhanh nhẹn đáp yên xuống cầu thang, sửng sờ chưa biết phải hành động thế nào.

Ngay lúc đó bỗng có hai lưỡi búa sáng ngời giá lạnh như sương từ phía trước mặt hai người chém vút tới.

Hai lưỡi búa ấy đều vô cùng sắc bén, cán rất dài. Do đó nó đã từ nơi khúc quanh của dãy cầu thang chém nhanh như gió.

Vị trí nơi hai người vừa đáp xuống chính là nơi một khúc quanh rất gắt, do đó đáng lý ra không có một vũ khí chi hất từ trên đỉnh đầu họ giáng xuống được. Song vì hai lưỡi búa ấy cán dài mà lại cong nên nó mới có thể thò ra chém nhanh về phía hai người được.

Bởi thế khi hai lưỡi búa vừa bất thần xuất hiện thì cả hai đều nghĩ có ý nghĩ, nó không sao chém trúng mình. Nhưng kỳ thực thì lúc bấy giờ hai lưỡi búa đã sa xuống nhanh như gió và chỉ cách đỉnh đầu của hai người không hơn một thước mộc.

Đàm Nguyệt Hoa và Lữ Lân trông thấy thế đều hết sức kinh hoảng. Do đó Đàm Nguyệt Hoa nhanh nhẹn thò cánh tay trái ra chụp thẳng vào một cánh tay của Lữ Lân và nhanh nhẹn vọt người bay thẳng lên, đồng thời lại vận dụng chân lực trở xuống vị trí cũ.

Song giữa lúc thân người của Đàm Nguyệt Hoa và Lữ Lân chưa kịp đáp yên xuống đất thì bỗng nghe có tiếng Lữ Lân kêu kinh hoàng lên rằng:

- Đàm tử tử, chị hãy xem trên mặt đất kìa.

Đàm Nguyệt Hoa hồi hả cúi mặt nhìn xuống, nàng không khỏi kinh hoảng thất sắc..

Thì ra mặt đất nơi hai người vừa điểm chân bay vọt lên khi nãy vốn rất bằng phẳng trơn láng, thế mà giờ đây một vùng rộng chừng năm thước vuông tại đó bỗng có vô số những lưỡi gươm bén nhọn cắm thẳng đứng sừng sững. Như vậy nếu hai người rơi thẳng xuống mặt đất, chắc chắn bị những lưỡi gươm ấy xuyên thủng chân ngay. Hơn nữa những

lưỡi gươm ấy lại có một màu xanh lóng lánh, như vậy chúng tỏ đối phương tẩm một thứ chất độc vô cùng nguy hiểm và nếu bị nó đâm rách da chảy máu tất sẽ bị nhiễm độc chết ngay.

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy thế mới biết lời nói Tả Phán Quan vừa rồi hoàn toàn đúng sự thật chứ chẳng có ý đe dọa suông. Khắp nơi tại ngôi Quỷ Cung này quả e khó bề xê dịch đi một bước nào.

Giữa cơn nguy cấp ấy, Đàm Nguyệt Hoa trước tiên có ý nghĩ lo lắng đến Lữ Lân. Do đó nàng vung mạnh tay trái ra rồi hồi hải buông lỏng năm ngón tay đang nắm cứng lấy năm ngón tay của cậu ta, thân người Lữ Lân liền bị ném tung ra ngoài một dặm, rồi mới rơi trở xuống tránh khỏi nơi bố trí những lưỡi gươm nhọn đáng sợ kia.

Nhưng chính Đàm Nguyệt Hoa không kịp lo cho mình nên sau khi ném được Lữ Lân ra ngoài rồi, thân mình nàng bắt đầu từ trên cao sa xuống ngay nơi có vô số những lưỡi gươm bén nhọn kia...

Lữ Lân sau khi bị Đàm Nguyệt Hoa ném ra xa và rơi xuống đất bèn vội vã đưa mắt nhìn lên, trông thấy Đàm Nguyệt Hoa đang lâm nguy như chỉ mảnh treo chuông thì trong lòng hết sức kinh hoàng. Cậu ta biết sở dĩ nàng bị lâm nguy như vậy chính là vì vừa rồi phải bận tâm lo xô cậu ta ra xa, nên mới không còn đủ thời giờ để đối phó, do đó Lữ Lân cất giọng cảm động kêu lên rằng:

- Đàm tỷ tỷ, chính chị đã...

Câu nói của Lữ Lân chưa dứt thì bất thần trông thấy ba bóng người lướt tới nhanh như gió. Hai người trong bọn họ nhanh nhẹn tràn thẳng đến trước mặt Lữ Lân, còn một bóng khác thì nhanh nhẹn tràn về phía Đàm Nguyệt Hoa.

Giữa lúc Lữ Lân còn đang kinh ngạc thì hai bóng người ấy đã lướt đến trước mặt cậu ta rồi. Do đó Lữ Lân không cần nghĩ ngợi nhiều, vung đôi chưởng ra nhắm hai đối phương quét ra một thế võ công cùng mãnh liệt.

Nhưng đôi chưởng của cậu ta mới vừa vung ra được một nửa, thì hai bóng đen ấy đã nhanh như chớp thò chỉ về phía trước, nhắm Xích Trạch huyết của Lữ Lân búng thẳng tới, khiến hai cánh tay của cậu ta cảm thấy tê buốt và mất hết sức mạnh, tự nhiên buông thõng xuống.

Kế đó Lữ Lân lại cảm thấy tại phía sau lưng mình bị tê dại nên biết là mình đã bị đối phương chế ngự huyết đạo rồi.

Cùng một lúc với Lữ Lân bị chế ngự huyện đạo có một bóng người lướt nhanh về phía Đàm Nguyệt Hoa đẩy mạnh hai tay áo quét thẳng tới, gây một luồng kinh phong hất Đàm Nguyệt Hoa bay ra xa ngoài một trượng rồi rơi trở xuống đất bằng. Nhờ thế nên nàng mới tránh khỏi bị hại dưới những lưỡi gươm bén nhọn và tẩm chất độc kia.

Trong khi đó bóng đen ấy vì đã tràn tới xô Đàm Nguyệt Hoa ra xa, và do đó đã sa xuống bãi gươm đao bén nhọn ấy. Tuy nhiên thân hình của người ấy lại nhẹ nhàng như một đọt khói, hoàn toàn chẳng bị thương tích chi cả.

Lữ Lân trông thấy vậy thì hết sức hãi kinh, vì tài khinh công của bóng đen đó quả là vô cùng độc đáo. Đến khi định thần nhìn kỹ thì không khỏi suýt nữa hồn bay khỏi xác, vì bóng đen kia không ai khác hơn là Quỷ Thánh Thanh Linh.

Thì ra trong khi Đàm Nguyệt Hoa sắp rơi vào bãi gươm đao sắc bén kia và chắc chắn sẽ bị mất mạng ngay, chợt Quỷ Thánh Thanh Linh đã kịp thời phi thân lướt tới cứu nguy cho nàng.

Đến khi Đàm Nguyệt Hoa đứng yên đưa mắt nhìn thì thấy Mang Sơn Song Quỷ đang đứng sững sau lưng Lữ Lân, còn Quỷ Thánh Thanh Linh thì đang đứng trước mặt mình, nên tự biết không làm sao trốn thoát được nữa. Như vậy mọi kế hoạch đào tẩu của nàng kể như hoàn toàn thất bại. Do đó nàng bất giác cất tiếng than dài, im lặng không nói chi cả.

Quỷ Thánh Thanh Linh cất tiếng cười nói:

- Đàm cô nương, chả lẽ vừa rồi Tả Phán Quan không nói cho cô biết mọi việc hay sao? Trong Quỷ Cung này đâu đâu cũng đầy đầy nguy hiểm chắc chắn không ai có thể xê dịch đi khỏi một bước nào.

Đàm Nguyệt Hoa nghe thế thì trong lòng không khỏi hết sức tức giận, song vẫn một mực im lặng chẳng trả lời đối phương ra sao cả.

Quỷ Thánh Thanh Linh lại cất tiếng cười ha hả nói:

- Nếu chẳng nhờ chúng tôi đến đây kịp thời và ra tay cứu nguy cho Đàm cô nương, thì chắc chắn giờ đây Đàm cô nương đã bị những lưỡi gươm tẩm độc này sát hại rồi.

Đàm Nguyệt Hoa biết lời nói của Quỷ Thánh Thanh Linh là sự thật, do đó nàng thấy rằng nếu lão không kịp thời đến nơi để vung tay áo quét tới, để xô mình bay khỏi vùng được bố trí những lưỡi gươm bén nhọn kia, thì chắc chắn nàng vì trong khung cảnh quá đột ngột, không vận chuyển chân khí trong người kịp, tất nhiên đã bị hại dưới những lưỡi gươm bén kia rồi.

Nhưng lúc bấy giờ vì Quý Thánh Thanh Linh đã là nhân vật đối đầu với nàng, vậy nàng đâu lại có thể quỳ xuống để tạ ơn cứu mạng mình hay sao?

Bởi thế nàng chỉ cất tiếng lạnh lùng nói:

- Chỉ e là chưa hẳn thế đâu.

Thái độ của Quý Thánh Thanh Linh lúc bấy giờ hoàn toàn vượt ra ngoài sức tưởng tượng của Đàm Nguyệt Hoa. Vì lão ta tỏ ra rất hiền lành tươi cười chu cao cái môi huýt lên một tiếng sáo dài và khi tiếng sáo vừa chấm dứt thì bao nhiêu lưỡi gươm bén đang cắm chằng chịt trên mặt đất kia bất thần bay ngược trở về phía dưới đất, do đó nơi ấy trên mặt lại trở thành bằng phẳng như là chẳng còn trông thấy những món vũ khí bố trí như trước nữa.

Đồng thời hai lưỡi búa to và sắc bén trên dây cầu cũng tự nhiên thụt vào phía trong mất dạng.

Quý Thánh Thanh Linh đã đoán biết trước là nếu những kẻ bị lão ta giam cầm tại những gian phòng cạnh đây định bỏ trốn đi thì chắc chắn sẽ cấp tốc lướt thẳng cầu thang ngay hầu tìm đường thoát ra khỏi Quý Cung. Hơn nữa lão ta cũng biết khi đối phương muốn lướt về phía cầu thang thì tất phải nhún mạnh đôi chân lên trên đất để lấy đà vượt đi. Do đó tại nơi sàn ấy, lão đã đặt một cạm bẫy rất lợi hại.

Bởi thế khi mặt sàn nhà rộng năm thước vuông ấy bị giẫm mạnh, thì nó liền tự hạ thấp về phía lòng đất, khiến tiếng chuông cũng liền reo lên âm ỉ. Nhờ thế mà người có nhiệm vụ canh gác trong Quý Cung liền hay biết và chỉ cần họ đưa tay lên để lấy một cái nút là hai chiếc búa sắc và to lớn kia cũng nhanh nhẹn cắt từ trong vách đá chém thẳng về phía số người định bỏ chạy.

Và trong số người có ý định thoát thân ấy trông thấy lưỡi búa bất thần công tới thì lẽ tất nhiên ai ai cũng phải hãi kinh, nhanh nhẹn nhảy trở lui ra sau để tránh. Nhưng họ chẳng ngờ cùng một lúc với chiếc búa công tới thì mặt đất, nơi mà họ nhún lấy đà phi thân lướt lên vừa rồi đã trở thành một bãi đầy gươm nhọn vô cùng lợi hại, nên chắc chắn không ai có thể thoát khỏi được sự nguy hiểm cả.

Quý Thánh Thanh Linh sau khi huýt lên một tiếng sáo dài bèn nói:

- Hãy giải trừ huyệt đạo cho công tử đã.

Thanh Tài và Thanh Phủ lên tiếng vâng lời đưa tay giải trừ huyệt đạo cho Lữ Lân.

Quý Thánh Thanh Linh lại cất giọng lạnh lùng nói:

- Lữ công tử, kể từ ngày cậu đến Quỷ Cung đến nay, tôi hoàn toàn không có điều chi ngược đãi cậu, thế tại sao cậu lại định bỏ trốn?

Lữ Lân đưa mắt nhìn về phía Đàm Nguyệt Hoa một lượt mắng rằng:

- Chỉ khéo bá láp. Thế vì lẽ gì ông lại giam giữ tôi trong gian phòng đá này?

Sắc mặt Quỷ Thánh Thanh Linh liền sa sầm, Đàm Nguyệt Hoa trông thấy thế không khỏi cuống quýt, vì sợ Lữ Lân sẽ bị đối phương hành hạ ngay tức khắc. Bỗng Quỷ Thánh Thanh Linh ôn tồn bảo:

- Lữ công tử, ít hôm nữa lệnh tôn nhất định sẽ tìm đến Quỷ Cung và chỉ cần lệnh tôn bằng lòng nghe theo lời của già, thì già sẽ để cho cậu tự do rời đi khỏi nơi này. Nhưng trong trường hợp lệnh tôn không bằng lòng thì việc đó quả thực khó nói.

Lữ Lân vốn không biết Quỷ Thánh Thanh Linh vì lẽ gì bắt cóc mình đến giam giữ tại nơi này. Nhưng giờ đây sau khi nghe qua câu nói ấy của lão ta, Lữ Lân mới biết Quỷ Thánh Thanh Linh muốn dùng mình để làm con tin hầu rúng ép cha mình phải theo điều kiện của lão ta đặt ra.

Lữ Lân tuy tuổi hãy còn nhỏ, nhưng ngay từ lúc ấu thơ đã được sự trui rèn của phụ mẫu, hơn nữa bình nhật bao nhiêu bậc hiệp sĩ anh hùng trong võ lâm thường lui tới giao tiếp với cha mẹ cậu ta, do đó cá tính của Lữ Lân đã trở thành rất cứng cỏi, không khi nào chịu khiếp phục trước bọn gian tà. Bởi thế tuy lúc ấy cậu ta không lên tiếng nói chi, song trong lòng đã có một sự quyết định là nếu khi gặp lại mặt phụ thân cậu ta sẽ lên tiếng khuyên cáo ông ấy, thà để mặc cậu ta chịu sự hiểm nguy còn hơn là thuận những điều kiện do Quỷ Thánh Thanh Linh đặt ra dưới sự uy hiếp của lão ta.

Lúc ấy Quỷ Thánh Thanh Linh liền đưa mắt ra hiệu cho Mang Sơn Song Sứ một lượt, tức thì cả hai bèn đưa Lữ Lân trở vào gian phòng vừa rồi để nhất yên như cũ.

Đàm Nguyệt Hoa đưa mắt nhìn theo Lữ Lân song không có biện pháp nào để giải nguy cho cậu ta. Nàng trông thấy Mang Sơn Song Sứ sau khi khép kín cánh cửa đá nặng nề lại rồi quay mặt nhìn trở về phía nàng mỉm cười trông thật xấu xí.

Đàm Nguyệt Hoa không hiểu vì sao hai hấn ta lại nhìn mình mỉm một nụ cười đầy quái dị như thế, hơn nữa vì hai gã Thanh Tài và Thanh Phủ chẳng những ăn mặc hết sức quái dị mà diện mạo của bọn chúng lại vô cùng kinh tởm, màu da tái nhợt, đôi mày xụ xuống, đôi mắt hình tam giác, nếu chẳng cười thì thôi, trái lại nếu bọn chúng cười lên thì trông lại càng xấu xí không thể tả. Do đó Đàm Nguyệt Hoa bất giác cảm thấy hết sức chán ghét, vội vàng quay đầu ngo đi nơi khác.

Nhưng cũng chính vì nàng quay đầu nhìn về phía khác mà đã vô tình chạm vào đôi mắt của Quý Thánh Thanh Linh. Do đó nàng trông thấy Quý Thánh Thanh Linh đang nhìn thẳng vào mình mỉm cười một cách khó hiểu.

Đàm Nguyệt Hoa không khỏi giật mình, hoang mang chẳng rõ bọn họ có ý định đối phó với nàng ra sao đây?

Trong khi Đàm Nguyệt Hoa còn đang suy nghĩ, thì bỗng nghe Quý Thánh Thanh Linh lên tiếng nói:

- Đàm cô nương, tôi có một việc muốn cùng thương lượng với cô nương, đồng thời hiện tại chính điện của Quý Cung đã bày xong bàn tiệc, cao thủ trong Quý Cung đều hiện diện chờ đợi, vậy xin Đàm cô nương hãy nể tình tôi bước đến đây cho buổi tiệc thêm long trọng.

Đàm Nguyệt Hoa cơ hồ hoài nghi đôi tai của chính mình đã nghe lầm lời nói ấy, nên vội vàng lên tiếng hỏi:

- Ông bảo sao?

Quý Thánh Thanh Linh chỉ mỉm cười chứ chưa lên tiếng đáp trả lời, thì Mang Sơn Song Sứ đã nhanh nhẹn nói ngay rằng:

- Tại chính điện của Quý Cung đã bày xong bữa tiệc, do đó chúng tôi đặc biệt đến đây mời cô nương nể tình dòi gót ngọc tới dự tiệc.

Đến chừng đó Đàm Nguyệt Hoa mới biết chắc đôi tai của mình hoàn toàn không nghe nhầm, trong lòng nàng cảm thấy việc này thực khó hiểu. Vì nàng không sao hiểu được bởi lý do nào Quý Thánh Thanh Linh lại tỏ vẻ tôn trọng mình đến nhường ấy. Địa vị của Quý Thánh Thanh Linh trong võ lâm cũng như trình độ võ công của lão ta, tuy không thể bảo là siêu quần bạt chúng thuộc hàng nhân vật siêu đẳng, nhưng thật ra lão ta chẳng cần phải tỏ ra sợ một ai cả.

Như vậy thái độ kính nể khách sáo này của lão với nàng tất phải có một nguyên nhân chi khác.

Bởi thế Đàm Nguyệt Hoa tự thấy dù sao hiện mình cũng đã là kẻ rơi vào tay đối phương, nếu chống, lại không làm sao chống được, nên liền cười nói:

- Quý Thánh hà tất phải khách sáo như vậy.

Quý Thánh Thanh Linh cất tiếng to cười ha ha nói:

- Xưa kia, giữa già và lệnh tôn lúc còn chung đi đứng trong giới giang hồ tình thân mật chẳng khác chi tay chân. Nhưng về sau chỉ vì một sự hiểu lầm nhỏ nhen nên mới cách biệt kẻ

đồng người tây, giờ đây già nhớ lại mọi việc ấy, nên thấy rằng lúc tuổi hầy còn trẻ, hành sự lúc nào cũng nóng nảy theo tình cảm quả là một việc đáng tức cười. Đồng thời, lệnh tôn hiện giờ cũng có một ý nghĩ tương tự như già đây.

Đàm Nguyệt Hoa nguyên đã có ý định đi theo bọn họ hầu xem bọn họ định giở trò gì, nhưng kịp khi nghe lời nói của Quý Thánh Thạnh Linh thì trong lòng không khỏi bùng bùng lửa giận.

Vì Đàm Nguyệt Hoa thâm nghĩ trước đây chắc chắc Quý Thánh Thạnh Linh vẫn không thể là nhân vật tốt chi đó, vậy phụ thân của mình làm thế nào có thể đứng chung với lão ta được? Do đó nếu lão khinh bạc nói càn tất nhiên là chạm tới danh dự của phụ thân nàng, vậy thử hỏi nàng làm thế nào mà nhịn được?

Bởi thế sắc mặt của Đàm Nguyệt Hoa liền sa sầm nói:

- Quý Thánh suốt đời của gia phụ chẳng hề có tranh chấp chi với mọi người, vậy có lẽ không khi nào ông ấy lại cùng đi chung với tôn giá đâu.

Lời nói của Đàm Nguyệt Hoa tuy rất khéo, nhưng với một con người gian manh khét tiếng như Quý Thánh Thạnh Linh thì thử hỏi làm thế nào không hiểu được ngụ ý sâu xa bên trong?

Do đó lão ta cất tiếng cười to ha hả nói:

- Đàm cô nương, lúc bấy giờ anh em của cô nương vẫn chưa ra đời, nên khi lệnh tôn dẫn bước giang hồ được tất cả mọi người trong võ lâm gọi là Thiên Tàn Song Sát, quãng đời dĩ vãng đó, cô nương không sao biết được cả.

Đàm Nguyệt Hoa nghe qua trong lòng càng cảm thấy tức giận vì thấy Quý Thánh Thạnh Linh càng nói càng không ra chi cả, song nàng vẫn cố đè nén cơn bực tức im lặng chẳng nói thêm chi nữa.

Quý Thánh Thạnh Linh trái lại lúc nào cũng hỷ hả nói:

- Thôi, xin mời Đàm cô nương hãy đi lên.

Đàm Nguyệt Hoa vội vàng đưa tay xé rách y phục đen bên ngoài, đồng thời cũng rút tấm vải đen trùm kín trên đầu xuống, khiến

[mất từ trang 167 - 168]

đều đổ dồn về phía mình, trong lòng nàng hết sức lấy làm lạ.

Nàng thâm nghĩ:

“Mình xâm nhập vào Quỷ Cung như vậy, đối với Quỷ Thánh Thanh Linh là một cái tội không tha thứ được. Hơn nữa mình lại mưu toan cứu thoát Lữ Lân mang đi, do đó càng thêm có tội nặng nề hơn nữa. Song chẳng hiểu vì lẽ gì Quỷ Thánh Thanh Linh lại tỏ ra khách sáo với mình đến mức này? Chẳng lẽ giữa phụ thân mình và lão ta thật sự có mối tình bằng hữu rất thân thiết hay sao?”

Trong khi đang nghĩ ngợi miên man Đàm Nguyệt Hoa cũng ngồi tự nhiên xuống ghế. Suốt buổi tiệc Mang Sơn Song Sứ tỏ ra rất chăm sóc đến nàng.

Đàm Nguyệt Hoa thâm nghĩ:

“Chẳng lẽ trong rượu thịt của bọn họ có bỏ thuốc độc hay sao?”

Nhưng nàng vẫn điềm nhiên ăn uống như thường, gác bỏ ngoài tai những câu chuyện gian ác trong võ lâm do vô số người chung quanh cao hứng nói thao thao bất tuyệt.

Buổi tiệc ấy kéo dài tới hai tiếng đồng hồ, xong mọi người đứng lên cáo lui. Sau khi tiệc tàn, Quỷ Thánh Thanh Linh lại đưa Đàm Nguyệt Hoa đi tới một gian phòng đá khác.

Gian phòng này mới nhìn qua trông tựa hồ như là một thư phòng. Tất cả bàn ghế trong thư phòng đều là do các loài đá quý chạm trổ, nên vừa trang nhã lại vừa cổ kính.

Lúc ấy Mang Sơn Song Sứ cũng bước theo sau. Do đó Đàm Nguyệt Hoa lại càng hoang mang không hiểu bọn họ định giở trò chi đối với mình.

Sau khi cả đoàn người bước vào trong và ngồi yên xuống ghế xong, thì Quỷ Thánh Thanh Linh lại cất to tiếng cười ha hả nói:

- Người bạn thâm giao của già có được một hậu duệ như thế này thực khiến cho già vô cùng vui thích.

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy Quỷ Thánh Thanh Linh trước sau như một lúc nào cũng tỏ ra khách sáo đối với mình, nên bất đắc dĩ nàng dùng lời lẽ ôn tồn lễ độ đối đáp với ông ta.

Sau một cuộc hàn huyên, Quỷ Thánh Thanh Linh bỗng xoay đầu đề nói:

- Đàm cô nương, với hai đứa con trai bất tài của tôi, nếu bàn về võ công tất nhiên không làm sao dám đem so sánh với hai anh em của cô nương. Nhưng dù sao bọn chúng hiện nay cũng tương đối nổi danh trong võ lâm rồi, vậy theo sự nhận xét của Đàm cô nương thì giữa hai chúng nó, đứa nào có hy vọng thành danh càng to lớn hơn? Mong cô nương cứ thẳng thắn trình bày ý kiến của mình.

Sau khi Quỷ Thánh Thanh Linh lên tiếng hỏi, hai gã Thanh Tài và Thanh Phủ đều đứng thẳng người, nét mặt cố làm ra vẻ tươi tỉnh hầu hấp dẫn sự chú ý của Đàm Nguyệt Hoa.

Đàm Nguyệt Hoa dù tuổi đã cập kê nhưng vẫn chỉ là một cô gái trẻ trung, đối với chuyện tình yêu giữa nam và nữ vẫn chưa có một ý thức rõ rệt nào.

Do đó nàng vẫn không biết Quý Thánh Thạnh Linh nói thế là có nghĩa gì nên trong lòng không khỏi tức cười. Vì nàng thấy lời tục thường bảo “huong nào thơm mũi nấy” thực chẳng sai tí nào cả. Với hai con trai trông chẳng khác chi loài yêu quái này, thế mà Quý Thánh Thạnh Linh lại hãnh diện vô cùng.

Tuy nhiên bề ngoài nàng vẫn cố giữ vẻ tươi cười nói:

- Hai vị công tử đều là người rất có triển vọng cả.

Quý Thánh Thạnh Linh mỉm cười đáp:

- Đàm cô nương bất tất phải khách sáo. Hôm nay già được dịp trúng phùng với ái nữ của người bạn xưa, thì nhất nhất việc chi Đàm cô nương có thể nói thẳng chẳng cần phải ngại. Vậy chẳng hay giữa hai chúng nó, Đàm cô nương có ý thích đứa nào hơn?

Qua câu hỏi ấy của Quý Thánh Thạnh Linh, có thể bảo là hoàn toàn lộ liễu, do đó dù Đàm Nguyệt Hoa dù là một cô gái ngu ngốc tới đâu vẫn có thể biết được ngụ ý của lão ta muốn chi rồi. Bởi thế đôi má của nàng liền đỏ bừng, trong lòng thầm mắng lão ta là tên lão cá, sắc mặt sa sầm trông chẳng còn tươi vui như khi nãy nữa.

Nàng lên tiếng nói:

- Lời nói ấy của Quý Thánh Thạnh Linh là có ý gì, tôi đây thật không làm sao hiểu rõ được?

Quý Thánh Thạnh Linh cười ha hả nói:

- Đàm cô nương chớ nên e thẹn, vì với tình bạn thân thiết giữa già và lệnh tôn thì dù chúng ta có trở thành thông gia với nhau, chắc chắn lệnh tôn cũng hết sức tán đồng.

Đàm Nguyệt Hoa càng nghe thì càng thêm tức giận, chỉ muốn tràn ngay tới tát cho Quý Thánh Thạnh Linh một cái tát đích đáng. Nhưng nàng bỗng nghĩ lại, thấy rằng lần này xâm nhập vào Quý Cung kể như hoàn toàn thất bại. Do đó, đối với việc cứu thoát Lữ Lân mang đi chỉ là một chuyện không còn hy vọng chi nữa rồi. Nhưng rất có thể nhờ vào việc này mà một chuyện hoàn toàn thất vọng ấy lại trở thành có những tia hy vọng mới cũng nên.

Vì nghĩ thế nên Đàm Nguyệt Hoa cố đè nén cơn tức giận trở xuống, giữ vẻ điềm nhiên nói:

- Thì ra Quý Thánh có ý ấy!

Quý Thánh Thạnh Linh cười nói:

- Đàm cô nương nên hiểu rõ là già đây hoàn toàn không có ý ép uống.

Mặc dù trong lòng Đàm Nguyệt Hoa đang thầm mắng Quý Thánh Thạnh Linh là quân bất lương, quân lấu cá, song nàng vẫn tươi cười đáp:

- Tuy Quý Thánh bảo là không ép uống, song nếu người ngoài nhìn vào họ vẫn không làm sao tránh được sự hiểu lầm là ông đã ép uống tôi.

Quý Thánh Thạnh Linh lẽ tất nhiên đã hiểu được lời nói của Đàm Nguyệt Hoa là trách mình thừa lúc nàng lâm nguy để ép nàng uống lấy con trai của mình. Nhưng vì nếu chuyện này được thành công thì có một ý nghĩa vô cùng trọng đại. Do đó, lão ta thấy dù sau này phụ thân của Đàm Nguyệt Hoa có không đồng ý chẳng nữa, thì Đàm Nguyệt Hoa đã ưng thuận rồi, chẳng khác chi ván đã đóng thuyền, vẫn không làm sao khác hơn được.

Do đó, lão cất tiếng cười nhạt rồi đổi giọng cứng rắn nói:

- Người ngoài vốn nói sao mặc họ, chúng ta chẳng cần phải để ý làm gì, Đàm cô nương bảo có phải chẳng?

Đàm Nguyệt Hoa vốn có ý định lợi dụng Mang Sơn Song Sứ để thực hiện mục đích xâm nhập Quý Cung, nên cố đè nén cơn bực tức xuống tươi cười đáp:

- Nếu thế thì có lẽ Quý Thánh hiện nay đã có ý định sẵn rồi?

Quý Thánh Thạnh Linh cười to ha hả nói:

- Đối với hai chúng nó, tuy mới nghe già đề cập tới vấn đề ấy, đều không ai chịu nhường cho ai cả. Nay Đàm cô nương, chuyện hôn nhân của con cháu, thì đám người lớn tuổi như già không thể nhất nhất đều ép chúng phải đi theo ý mình, cô nương xem có đúng không?

Đàm Nguyệt Hoa đưa mắt nhìn về phía Thạnh Tài và Thạnh Phủ một lượt, trông thấy bọn họ đang nhìn đăm đăm về phía mình, nên không khỏi hết sức tức giận, mà cũng hết sức buồn cười. Do đó, nàng bất giác buột miệng cười lên một tiếng hồn nhiên.

Tiếng cười của Đàm Nguyệt Hoa đối với hai gã Thạnh Tài và Thạnh Phủ quả là một nụ cười nghiêng thành nghiêng nước. Bởi thế cả hai đều lộ vẻ thèm thuồng trông vô cùng chướng mắt.

Đàm Nguyệt Hoa thấy vậy nhận biết mọi kế hoạch của mình có thể mang ra sử dụng được, nên cất giọng thông thả nói:

- Quý Thánh, giữa tôi và nhị vị công tử mới gặp mặt lần đầu tiên...

Nói đến đây, đôi má nàng bỗng dung đỏ và cúi gằm đầu nhìn xuống đất.

Quý Thánh Thạnh Linh thấy thế đoán biết việc này rất có hy vọng nên trong lòng vô cùng thích thú, vội vàng lên tiếng nói:

- Đám cô nương nói phải lắm, vậy chi bằng nên lưu lại chơi ở đây ít hôm, rồi sẽ định đoạt sau cũng không muộn. Giờ đêm đã khuya rồi, vậy xin Đám cô nương hãy đi nghỉ ngơi trước đã.

Quý Thánh Thạnh Linh vừa nói dứt lời, thì hai gã Thạnh Tài và Thạnh Phú đều đứng phắt dậy đồng thanh nói:

- Đám cô nương, tôi xin theo hầu cô.

Đám Nguyệt Hoa không khỏi phì cười, nói:

- Giữa nhị vị, nếu có vị nào đưa tôi đi một mình cũng được, hà tất phải tỏ ra khách sáo như vậy.

Hai gã Thạnh Tài và Thạnh Phú đều đưa mắt lườm nhau, tỏ ra không kẻ nào chịu nhượng cho kẻ nào cả. Do đó cả hai đều đứng trơ người ra một lúc thật lâu, khiến Đám Nguyệt Hoa hết sức thâm vui thích, nàng bèn sử dụng ngay thủ đoạn của mình, bèn lên nói:

- Tương lai hãy còn dài, giờ xin phiền đại công tử đưa tôi đi trước cũng được.

Thạnh Phú nghe thế sắc mặt liền hiện ra vẻ bất bình, trái lại Thạnh Tài thì tỏ ra vô cùng đắc ý.

Quý Thánh Thạnh Linh đứng bên cạnh trông thấy thế, không khỏi cau mày nói:

- Đám cô nương đã nói thế thì chúng bây còn tranh giành nỗi chi nữa?

Gã Thạnh Tài nhanh nhẹn đưa chân bước thẳng đến sát khung cửa nói:

- Xin Đám cô nương hãy theo tôi.

Đám Nguyệt Hoa bước thong thả đến cửa phòng rồi lại quay đầu nhìn về phía gã Thạnh Phú mỉm cười duyên dáng.

Qua nụ cười ấy của nàng khiến gã Thạnh Phú nhận thấy tâm hồn như bay bổng chín tầng mây, đứng trơ trơ một lúc giữa gian phòng, quả tim không ngớt nhảy nghe thình thịch. Do đó Đám Nguyệt Hoa sau khi liếc mắt nhận xét, trong lòng càng hết sức vui thích.

Hai gã Thạnh Tài và Thạnh Phú đều là những nhân vật gian manh hiểm độc có tiếng, thế nhưng giờ đây Đàm Nguyệt Hoa chỉ cần sử dụng một vài thủ đoạn tầm thường đã khiến cho chúng phải điên đảo chẳng khác chi hai anh khờ.

Việc ấy thật ra không có chi là lạ. Vì tuy tên tuổi là Quý Thánh Thạnh Linh hiện nay đang nổi như cồn trong võ lâm, hơn nữa cũng có thể bảo lão ta là một nhân vật lợi hại nhất trong tà phái, nhưng dù thế nào lão ta vẫn là một nhân vật trong phe hắc đạo.

Bởi lẽ ấy nên những nhân vật trong chính phái không ai giao thiệp với lão ta cả.

Trong khi đó mặc dù có rất nhiều ma nữ dâm tà trong phe hắc đạo đang ao ước làm con dâu của Quý Thánh Thạnh Linh, nhưng vẫn không làm sao toại nguyện được, vì ba cha con của lão ta, lúc nào cũng tự cao tự đại chẳng hề ngó xuống số người ấy.

Với ý nghĩ riêng của cha con Quý Thánh Thạnh Linh, không lúc nào họ lại nhận mình nhân vật tà phái, tự cho mình là số người có một thứ võ công độc đáo đứng ngoài cả hai phái chính tà, không dính dấp gì đến số người ấy. Do đó việc hôn nhân của hai gã Thạnh Tài và Thạnh Phú lúc nào cũng được họ hướng về số nhân vật đứng đắn, tuyệt nhiên chẳng khi nào chú ý tới số người ngang mình hoặc ở dưới mình.

Riêng phụ thân của Đàm Nguyệt Hoa, mặc dù trước kia ai ai cũng biết ông ta chính là một đại ma đầu trong võ lâm, tức Đáo Chủ Thất Sát Thần Quân. Hơn nữa ông ta thật sự có một giai đoạn đã cùng đứng chung với Quý Thánh Thạnh Linh.

Nhưng mãi về sau này, ông ta mới vì một chuyện đã cải tà quy chính, tìm nơi quy ẩn không còn xuất đầu lộ diện trong võ lâm nữa. Hai mươi năm gần đây, ông ta mới lại dẫn bước giang hồ, nhưng hoàn toàn không dùng tới danh hiệu thuở xưa, do đó ngay cả con gái của ông ta cũng không được biết phụ thân của mình lại chính là một đại ma đầu trước kia trong võ lâm.

Việc Thất Sát Thần Quân tái xuất trong giới giang hồ tuy chẳng được bao lâu, song trong võ lâm ai ai cũng bàn tán đến, đồng thời còn đồn đãi khắp nơi nơi. Do đó Quý Thánh Thạnh Linh trông thấy Đàm Nguyệt Hoa xâm nhập vào Quý Cung thì liền khôn ngoan sử dụng phương pháp mềm dẻo và rắn chắc để ép nàng phải chấp nhận theo ý kiến của mình. Hơn nữa, Mang Sơn Song Sứ vừa trông thấy diện mạo xinh như hoa, đẹp như ngọc của Đàm Nguyệt Hoa thì lại vô cùng si mê. Vì họ nghĩ rằng nếu có thể cưới Đàm Nguyệt Hoa làm vợ, lẽ tất nhiên họ sẽ trở thành hiền tế của Thất Sát Thần Quân.

Thử nghĩ nếu họ có thể dựa vào uy tín của Quý Thánh Thanh Linh và Thất Sát Thần Quân thì dù cho có hành động ngang tàng trong võ lâm đi nữa, thử hỏi có ai dám đứng ra gây sự với họ?

Chính vì thế nên hai người không còn nghĩ chi đến huynh đệ thủ túc nữa, mà ai ai cũng có ý nghĩ tranh đoạt cho kỳ được Đám Nguyệt Hoa mà thôi.

Lúc ấy gã Thanh Tài đưa Đám Nguyệt Hoa tiếp tục đi tới và khi đi được mấy khúc quanh thì hẳn lại gọi chuyện với Đám Nguyệt Hoa. Nhưng Đám Nguyệt Hoa vẫn một mực im lặng và hoàn toàn không để ý đến hẳn ta.

Chẳng mấy chốc sau Đám Nguyệt Hoa trông thấy có tên cầm lồng đèn bước tới, hướng dẫn nàng đến một gian phòng đá được trang hoàng vô cùng sang trọng.

Thanh Tài sau khi đưa Đám Nguyệt Hoa đến gian phòng ấy, vẫn đứng yên giữa phòng vẻ mặt tràn đầy nét thềm khát, không chịu rời đi. Đám Nguyệt Hoa trông thấy thế giả vờ tươi cười nói:

- Đại công tử, vừa rồi dường như lệnh đệ không được vui vẻ lắm, vậy chẳng hay đây là vì sao?

Thanh Tài hừ lên một tiếng nói:

- Để ý tới hẳn ta làm gì. Hẳn ta không tự xét xem con người mình như thế nào mà lại dám hy vọng được Đám cô nương ghé mắt trông.

Đám Nguyệt Hoa không khỏi tự thâm nhủ:

"Hai người đứng là luôn chê lịch."

Nhưng nàng vẫn giữ nét mặt điềm nhiên, cất tiếng thở dài một lượt rồi ngồi yên nói:

- Đại công tử, tôi có một điều tâm sự, song chẳng biết nên nói với ai?

Câu Hồn Sứ Thanh Tài nghe qua lời nói đó tâm hồn cơ hồ bay bổng lên tận chín tầng mây. Bởi thế sắc mặt của hẳn đã bùng đỏ đến hóa bầm như màu gan gà, trong lòng vui vẻ không thể tả xiết.

Đám Nguyệt Hoa thấy vậy không khỏi cười thầm, nàng giả vờ cúi gằm đầu xuống như e thẹn.

Thanh Tài đứng sững sờ qua một lúc khá lâu mới lên tiếng hỏi:

- Đám cô nương, cô có thể nói thẳng việc ấy ra cho tôi được biết không?

Đám Nguyệt Hoa đưa mắt nhìn về phía hẳn ta một lượt nói:

- Tôi rất muốn nói cho công tử nghe việc này, song chẳng hiểu công tử có tiết lộ ra ngoài chẳng?

Thạnh Tài vội vàng nói:

- Đàm cô nương, việc ấy xin cô yên lòng.

Đàm Nguyệt Hoa thấy kế hoạch của mình bắt đầu thành tựu nên liền nói:

- Những lời hứa hẹn suông thì không làm thế nào tin được.

Câu Hồn Sứ Thạnh Tài hồi hải đưa tay lên trời thề rằng:

- Nếu tôi có tiết lộ một lời nào trong chuyện này, thì cho tôi bị trúng độc dược hoặc ám khí mà chết đi.

Đàm Nguyệt Hoa cười nói:

- Đại công tử hà tất phải thề độc như thế.

Thạnh Tài cười đáp:

- Nếu không thề thì Đàm cô nương làm sao tin tôi được? Đàm cô nương, cần nói chi với tôi xin cứ thẳng thắn nói ra đi nào.

Đàm Nguyệt Hoa thở dài nói:

- Riêng về chuyện này, thật sự có liên quan rất mật thiết tới tính mệnh cũng như danh dự của tôi, nên chẳng rõ đại công tử có bằng lòng giúp đỡ cho không?

Thạnh Tài trông thấy Đàm Nguyệt Hoa muốn nhờ cậy tới mình, gã nghĩ đây là một cơ hội để tỏ sự sốt sắng giúp đỡ với người đẹp, nên trong lòng hết sức vui vẻ, vội vàng nói:

- Đàm cô nương, cứ việc nói thẳng chớ ngại chi cả. Dù cho cần phải lội vào nước sôi lửa bỏng, tôi đây vẫn chẳng hề chối từ bao giờ.

Đàm Nguyệt Hoa nói:

- Đại công tử, chẳng hay đại công tử có biết ngày hôm nay tôi mạo hiểm xâm nhập vào Quý Cung như vậy là có mục đích gì chẳng?

Thạnh Tài suy nghĩ một chốc lên tiếng nói:

- Có phải cô nương vì thằng bé Lữ Lâm ấy chẳng?

Đàm Nguyệt Hoa gật đầu rồi đi thẳng vào đề rằng:

- Tôi lỡ hứa với người ta cứu thoát Lữ Lân ra khỏi Quỷ Cung, do đó ngày hôm nay mới mạo hiểm tìm đến đây, vậy chẳng hay đại công tử có bằng lòng giúp cho tôi hoàn thành lời hứa đó không?

Câu Hồn Sứ Thanh Tài nghe qua rồi im lặng một lúc thật lâu không trả lời sao cả.

Hắn ta biết sở dĩ phụ thân của hắn ta là Quỷ Thánh Thanh Linh bắt cóc Lữ Lân mang về giam cầm tại Quỷ Cung này chính là để dùng Lữ Lân làm điều kiện rúng ép Lữ Đăng Không, bắt buộc đối phương phải trao cho phụ thân hắn ta một vật vô cùng quý giá, có một không hai trong võ lâm.

Trước đây Lữ Lân đã bị số người trong Quỷ Cung bắt cóc mang về, nhưng dọc đường lại bị kẻ khác cướp đi, khiến cho Quỷ Thánh Thanh Linh lại bưng bưng nổi giận. Việc ấy Câu Hồn Sứ Thanh Tài đến nay vẫn còn chưa quên. Hơn nữa căn cứ vào đó hắn ta biết được Lữ Lân là một con người vô cùng quan trọng đối với Thanh Linh hiện giờ, thế mà Đàm Nguyệt Hoa lại có ý muốn cứu thoát cho Lữ Lân thì thực là một chuyện rất khó quyết định.

Chính vì thế nên Thanh Tài không khỏi tỏ ra đắn đo do dự. Hắn ta đưa mắt nhìn đăm đăm về phía Đàm Nguyệt Hoa, nhưng không thể lên tiếng trả lời dứt khoát ra sao cả.

Đàm Nguyệt Hoa thấy vậy đoán biết hắn ta đang lưỡng cống khó xử, nên giả vờ cất giọng lạnh lùng nói:

- Nếu đại công tử không bằng lòng giúp đỡ cho thì cũng chẳng sao cả. Vì tôi có thể đi nhờ cậy nơi một người thứ hai.

Thanh Tài nghe thế vội vàng lên tiếng hỏi:

- Cô nương định nhờ ai thế?

Đàm Nguyệt Hoa chỉ mỉm cười, nhưng không trả lời rõ ràng cho hắn ta biết.

Thanh Tài bèn cất tiếng hừ lên một lượt nói:

- Cô nương định tìm lão nhị à? Đố nó dám.

Đàm Nguyệt Hoa cười nói:

- Đại công tử, tôi có mấy điều nhận xét này, nhưng nói ra xin công tử chớ giận.

Thanh Tài trợn mắt nói:

- Có sự nhận xét chi?

Đàm Nguyệt Hoa cất giọng lạnh lùng nói:

- Trong võ lâm có lời đồn đãi, bảo là giữa Mang Sơn Song Sứ, người anh cả chẳng khác chi con rắn, còn người thứ hai mới thực là con rồng.

Thật ra trong võ lâm hoàn toàn không có lời đồn đãi ấy, chẳng qua Đàm Nguyệt Hoa đã bày điều ly gián họ mà thôi. Nhưng Thanh Tài vừa nghe qua thì đã nhảy tung lên, nói to rằng:

- Đâu lại có thể. Không tin thì kêu lão nhị tới đây hỏi xem nó có dám làm chuyện ấy hay không?

Câu Hồn Sứ Thanh Tài đang nói chưa dứt lời, thì bất ngờ cánh cửa chuyển động kèn kẹt rồi mở to ra...

Kế đó lại trông thấy một bóng người từ ngoài bước thẳng vào gian phòng. Bởi thế cả Đàm Nguyệt Hoa lẫn gã Thanh Tài đều không khỏi giật mình sững sốt, đồng loạt đưa mắt nhìn lên, trông thấy bóng người ấy chẳng ai khác hơn là gã Thanh Phủ.

Lúc ấy hai khóe miệng của gã Thanh Phủ đang hiện một nụ cười vô cùng gian manh, quái dị. Trong tay hắn ta siết chặt cây gậy tang đưa cao lên ngang lồng ngực, cất giọng lạnh lùng nói:

- Đại ca, anh làm sao biết được là tôi không dám giúp Đàm cô nương?

Thanh Tài trông thấy Thanh Phủ bước tới thì trong lòng không khỏi nổi giận, bưng bưng quát rằng:

- Người đến đây để làm gì?

Thanh Phủ cười nhạt đáp:

- Tôi nói thực cho anh nghe là vừa rồi tôi đã bám sát theo sau lưng hai người và do đó, việc Đàm cô nương nhờ cậy anh giúp đỡ, tôi cũng hoàn toàn nghe được hết. Anh là người chẳng hề biết được đây là một dịp may mắn cho mình, thế mà anh ngang nhiên chối từ, khiến tôi trông vô cùng chướng mắt.

Thanh Tài cất giọng lạnh lùng cười liên tiếp nói:

- Đồ người dâm. Ta sẽ nói cho cha biết tất cả.

Thanh Phủ cười nhạt nói:

- Tôi chỉ e là hiện nay dù anh muốn làm thế vẫn không còn đủ thời giờ nữa.

Câu Hồn Sứ Thanh Tài nghe qua lời nói thì trong lòng không khỏi kinh hoàng. Hắn ta đưa mắt nhìn thì trông thấy sắc mặt của gã Thanh Phủ đang tràn đầy sát khí, nên lại càng vô cùng kinh hãi, bất giác thối lui ra sau một bước dài.

Giữa hai anh em của họ nếu đem so sánh về võ công thì gã Thanh Tài có thể nói cao vượt hơn một bậc. Nhưng vừa rồi vì sau khi tiệc tan Thanh Tài bạn đưa Đàm Nguyệt Hoa đi tới phòng riêng để yên nghỉ nên không có mang ngọn Chiêu Hồn Phướn, tức món binh khí đặc biệt của hắn ta theo người, hơn nữa hai món binh khí của hai anh em hắn ta sử dụng đều được cùng một thứ sắt tinh ròng rèn nên, đồng thời lại có tẩm một thứ thuốc độc vô cùng nguy hiểm, nên nếu có món binh khí trong tay, thì khác chi được tăng cường thêm một phần võ công nữa.

Bởi thế khi Thanh Tài trông thấy đứa em của mình đang tràn đầy sát khí qua nét mặt như vậy, thử hỏi hắn ta không kinh hoàng sao được.

Gã Thanh Tài vừa mới lui ra sau một bước, thì gã Thanh Phủ cũng hồi hải tràn về phía trước một bước ngay.

Đàm Nguyệt Hoa đứng cạnh đây trông thấy thế thì trong lòng vô cùng vui mừng. Song nàng giả vờ lên tiếng khuyên ngăn rằng:

- Nhị vị công tử hà tất phải vì tôi mà tranh chấp như vậy.

Thanh Phủ nói:

- Đàm cô nương, xin cô chớ nên để tâm tới chuyện này làm gì. Vì hắn ta ỷ mình là kẻ lớn, nên lúc nào cũng hiếp đáp tôi cả, vậy tôi tuyệt đối không khi nào buông tha cho hắn đâu.

Sắc mặt của Thanh Tài biến hẳn, gằn giọng quát vang:

- Người không sợ cha đến hay sao?

Thanh Phủ vung mạnh cánh tay ra, khiến chiến gậy tang trong tay của hắn ta cùng cuốn lên nghe một tiếng vút. Nhưng thế đánh ấy chẳng phải tấn công về phía gã Thanh Tài mà trái lại, nhằm giáng thẳng vào cánh cửa đá nghe một tiếng ầm, khiến cả cánh cửa bị hất mạnh và đóng kín lại.

Tất cả những gian phòng bên dưới Quý Cung đều như những sơn động thiên nhiên cả, chỉ riêng có tấm cửa đá là do công nhân làm nên mà thôi, song nó vẫn hết sức nặng nề, nên chỉ khép kín lại thì mọi việc xảy ra bên trong gian phòng, chắc chắn người ở ngoài không sao hay biết được chi cả.

Sau khi cánh cửa đá đã đóng kín, gã Thạnh Phú bèn to tiếng cười liên tiếp qua giọng lạnh lùng nói:

- Việc đã đến thế này rồi thì anh còn định nói gì nữa?

Câu Hồn Sứ Thạnh Tài lại thối lui liên tiếp mấy bước, đồng thời thò tay chụp lấy một cái ghế trường kỷ dùng để chậu hoa siết chặt vào tay mình.

Chiếc ghế trường kỷ ấy cũng là một chiếc ghế bằng đá chạm nên và nó chính là một chiếc thạch nhũ to được người thợ chạm dựa vào hình thể sẵn có chạm trở rất tinh vi, khi cầm trong tay chẳng khác nào một món binh khí dài bốn thước một.

Thạnh Tài vung chiếc trường kỷ lên một lượt, thấy rằng nó cũng có thể tạm sử dụng như một món binh khí, nên cũng thấy yên lòng hơn. Tuy nhiên dù sao vẫn không bằng chiếc gậy tang trong tay của Thạnh Phú vì nó vừa rắn chắc lại vừa có chất độc.

Bởi thế Thạnh Tài vẫn không có ý muốn đánh nhau với Thạnh Phú, sắc mặt tức giận đến tái xanh nói:

- Lão nhị, dù cho ngày hôm nay ngươi có thực hiện được ý định của mình, song ta hỏi ngươi sau này trước mặt cha, ngươi sẽ ăn nói làm sao?

Thạnh Phú cười to ha hả đáp:

- Việc ấy thì không cần chi anh phải bận tâm, vì tôi đã nghĩ giúp cho anh đâu vào đó rồi.

- o O o -